

Juny de 2024

82

LA VEU

de Torre Llobeta

Ajuntament de
Barcelona

Districte de
Nou Barris

Editorial

“Em van deixar en el carrer de les Camèlies, al peu d’un reixat de jardí, i el vigilant em va trobar de matinada”. A partir d’aquí s’obre una història per descobrir. La importància cabdal de les lletres no rau en la solitud de cadascuna d’elles sinó en la seva unió formant paraules que crearan frases i paràgrafs fins a donar a llum una novel·la, un relat curt, un assaig o un poema. És a dir, emoció, misteri, coneixement, crítica o

bellesa. Una aventura fascinant que, amb els ulls de la experiència o els ulls curiosos d’un infant, la podem gaudir, gairebé, en qualsevol lloc i a qualsevol hora. Fins i tot de matinada, quan algú abandona una nena al peu d’un reixat.

Tot això ho trobareu en aquesta edició de *La Veu*. Gaudiu-ne de la lectura i bon estiu!

Consell editorial

Índex

Editorial

Monogràfic: La Veu dels llibres

3. Leer también es vivir

4-5. Llibres, llibres, llibres

6. Las mil y una islas del esqueleto

7. *La biblioteca de los nuevos comienzos*, de Michiko Aoyama

8-9. 36è Concurs literari de Nou Barris

Microrelats

10. Bocins de solidaritat / Al abrigo de la noche

Petits relats

11. Prova d’amor

12. Un conte sioux

13. L’aniversari

14. Asincronia

Va de cine

15. Contemplar el món a través del cinema

El racó de la poesia

16. Taller de haikus

17. El racó del haiku. Raigs

18. El día después

19. Mi cuerpo es

20. Tejedoras de palabras. Secretos

Col·laboracions

21. *Incels*, los hombres que odian a las mujeres

22. Torre Llobeta sobre rodes. Visita al Mas Miró i calçotada a Mont-Roig del Camp

23. Dos amics i un trio

24. Torre Llobeta. La masia desitjada. 2a part

Posa en forma la teva ment

25. Sopa de letras / Sudoku

Cuines

26. Una sencilla receta

Voluntaris de Torre Llobeta

27. Arriba l’estiu

Personatges

28. Un maestro singular

Grup de Dones en Forma

29. Benditos libros

El nostre medi ambient

30. El multífer

31. **Humor en broma**

Contraportada. Agenda d’activitats

Consell editorial

Coordinadora Grup de Dones en Forma, Domingo Aragón, Lola Gómez, Celia Juárez, Edgardo R. López Jöcker, Kuendy Marsà, Alicia Martínez, Elisabet Prades i Joan Xuriach Fusté.

Disseny, portada i maquetació: Consol Camí Adell

La Veu de Torre Llobeta no es fa responsable dels continguts dels articles.

Aquest número de la *La veu de Torre Llobeta*, també el trobareu publicat al web del centre cívic:
<http://ajuntament.barcelona.cat/ccivics/torrellobeta>

Leer también es vivir

La lectura y comprar libros son mis mayores adicciones. Pero nunca, jamás, me he planteado deshabituarme aunque perjudiquen seriamente mi salud:

- La física, porque me han privado de muchas horas de sueño ¿Cuántas veces mi yo racional me decía “déjalo ya, que mañana hay que madrugar”? Pero necesitaba leer otro párrafo, otro capítulo...
- La económica, porque no son baratos, pero me gusta tocarlos, anotarlos o contemplarlos en las estanterías. ¡Mi gran frustración es no haber sido librera o bibliotecaria!

Aprendí a leer a los cuatro años con el *Campanillas*, el primero, con la tapa roja. No necesito cerrar los ojos para tenerlo entre las manos y abrirlo por la primera página. En blanco y negro, cinco letras y cinco círculos con un dibujo en su interior: “a” de araña, “e” de elefante, “i” de iglesia, “o” de oso, “u” de uña. En las siguientes páginas algunos dibujos y más letras y aprendíamos a juntarlas: la “m” con la “a”, ma; la “p” con la “a”, pa,... mamá, papá, nene, nena...

Fui una niña muy afortunada; mis padres nos compraban cuentos y tebeos y después libros. He leído unos cuantos cientos, los menos por obligación (formación o trabajo) y los más —aunque muchos han pasado sin pena ni gloria—, por interés, por devoción, por el infinito placer de vivir historias, de conocer o imaginar lugares, de sentir emociones, de sentirme normal, o única, o extraordinaria, o insignificante, o... También he dejado de leer algunos, unos pocos, porque no me atrapaban (¡hay que aprovechar el tiempo!); otros porque no era el momento adecuado, o aún no les había llegado el turno; muchísimos otros porque no sé que existen o aún no se han escrito.

Y aunque sé leer (según el diccionario de la RAE: “pasar la vista por lo escrito comprendiendo la significación de los caracteres empleados”) en varios idiomas, ¡y juntar letras para orientarme en un mapa antes de que existiera San Google!, alguna vez he sentido que soy analfabeta.

Hace treinta años —en un país oriental al que viajé invitada por unos amigos que vivían allí—, la aglomeración de un mercado de un pequeño pueblo del interior me separó del grupo. No sabía dónde estaba ni a dónde iba, ni dónde nos alojábamos, no entendía el idioma ni ellos el mío, no sabía leer los letreros o rótulos, era incapaz de orientarme, sentí una gran angustia; afortunadamente en poco rato mis amigos me encontraron y el viaje continuó sin más despistes ni pérdidas. Para ellos ese incidente es una anécdota, un “¿te acuerdas cuando...?” en cambio, para mí significó, sin haber leído artículos, ensayos, o estudios sobre el tema, comprender y experimentar las principales consecuencias del analfabetismo: limitaciones personales y exclusión social. Por último, recordar un consejo de los neurólogos: leer ayuda a mantener la actividad cerebral, y por la noche, antes de dormir, a relajarnos y a poner fin a un largo y, en demasiadas ocasiones, estresante día.

Mª Isabel Martínez Fernández

Llibres, llibres, llibres

A Torre Llobeta estimem la paraula, tant escrita com parlada, perquè parlant i llegint ens apropem entre nosaltres i amb el món. Per això, sempre celebrem amb alegria totes les ocasions per escoltar, llegir i comentar les obres que ens agraden i

aprofitem per recomanar-nos-en altres de noves o per escriure i compartir històries pròpies. Aquesta vegada, les persones que integrem la tertúlia literària “Llegim i comentem” volem explicar-vos com vivim aquesta aproximació a la paraula.

Per a mi llegir és vida, ho necessito cada dia com l'aire, l'aigua i el pa.

Àngela

Sin duda, leer es uno de los mejores hábitos que se puedan adquirir. Para mí ha sido un proceso de aprendizaje que me ha permitido adquirir conocimientos y riqueza de vocabulario y, así, dar vida a las palabras.

La lectura permite comprender el significado de un texto escrito y disfrutar con el estilo que el autor haya dejado plasmado en él, ya sea una narración: novelas, cuentos, ensayos, biografías, o un poema. Además, se puede disfrutar igual de la lectura a solas o en compañía, como hacemos, por ejemplo, en la tertulia los martes por la tarde en Torre Llobeta.

María

Aprendí a leer muy precozmente y desde que me acuerdo, leer y escribir han sido siempre para mí las mejores maneras de aprender, viajar, soñar, disfrutar y también de expresar a los demás y a mí misma mis ideas y sentimientos más íntimos. Y también de conocer a personas geniales que han vivido y pensado otras vidas y que de alguna manera se convierten en amigas muy queridas.

Lola

Para mí, leer es aprender, descubrir, pensar, comprender... Al adentrarme en una historia acabo viviéndola: riendo, llorando, sufriendo y, por lo tanto, aprendiendo.

Tere

Emoció, intriga, passió, coneixements... Tot això i molt més és per a mi llegir.

Núria

Los mejores momentos del día o de la noche, son los que paso leyendo. El tiempo pasa rapidísimo cuando un libro me atrae. Leer es cultura. Y desde que asisto a la tertulia de los martes leo más.

Mari Carmen

Me gusta leer para distraerme, evadirme un poco de los problemas. También para conocer las historias de personajes que han vivido en otras épocas, otras culturas, otros países. Son muchas las veces que leer me permite viajar, transportarme a cualquier tiempo o lugar.

Gloria

Aprendre a llegir és una de les millors coses que ens pot passar. Ens permet viatjar a llocs que mai hem visitat, conèixer diferents maneres de pensar, obrir la ment i el cor a comprendre uns altres i, en fer-ho, la teva ment i el teu cor i s'engrandeixen. La part negativa (o no) és que també t'assabentes de les factures que a tothom ens arriben al llarg de la vida.

Llúcia

Que perquè m'agrada llegir? Doncs perquè m'ho passo molt bé, practico idiomes, deixo volar la imaginació. M'agrada llegir poesia en català i en castellà, puc fer-ho en tots dos idiomes. També, les novel·les policiaques, les biografies i també les nissagues familiars. Llegint el temps passa volant i no m'adono en quina hora del dia visc.

Elisenda

La lectura forma parte de mi vida. En la niñez cuentos y tebeos. En la adolescencia *Perry Mason* y Agatha Christie. En la edad adulta, todo lo que llegó a mis manos. Con los libros he soñado, he viajado y he reflexionado. ¿Elegir sólo uno?: *La uvas de la ira*, de John Steinbeck.

Conchi

La lectura és la millor companyia que tenim sempre, a més de ser un niu de cultura per a tothom.

Celia de la Fuente

¿Por qué leemos? Seguramente cada persona tendrá un motivo. A mí me encanta leer y en la tertulia el mismo libro para cada una es diferente, saca distintos significados y aprendo mucho. Al leer siento que puedo transportarme a América, a África, a lugares donde no he estado y parece que estoy visitándolos o viviendo allí. Esto y mucho más es lo que me aporta la lectura.

Carmen

La nostra tertúlia és una oportunitat de trobada i, sobretot, de llegir plegades, i així llegir més i millor. Ens escoltem, algunes vegades estem d'acord, unes altres no. Riem, ens emocionem, gaudim, viatgem i també celebrem moments especials de l'any: Nadal, Sant Joan, els nostres aniversaris i molt més. És a dir, vida i llibres, tot plegat.

Celia

Las mil y una islas del esqueleto

De pequeño veía con indiferencia la modesta biblioteca familiar como un distante bloque de aburridos y antipáticos tomos. Aquellos libros no llamaban mi atención, ni aquellos ni ningún otro, ni siquiera leía los tebeos, me conformaba con mirar sus viñetas. Ese era por aquel tiempo todo mi interés por el mundo impreso.

Durante mi adolescencia cayó en mis manos un volumen de *La isla del tesoro*, de Robert Louis Stevenson. No recuerdo por qué me embarqué en su lectura, venciendo así mi aversión a todo lo que no fuera una imagen visual. Tal vez excitó mi curiosidad las sugerentes láminas coloreadas

que contenía. El caso es que aquel libro sacudió mi existencia. Fue tal el placer de las vivencias que experimenté durante su lectura que caí rendido ante la revelación de lo que podía llegar a contener un libro entre sus negros signos. Y comprendí que la verdadera isla del Esqueleto eran todas las bibliotecas, que en ellas había tesoros ocultos, cofres llenos de joyas y doblones de oro que debería ir descubriendo porque ellos me enriquecerían.

Domingo Aragón Oliva

La biblioteca de los nuevos comienzos, de Michiko Aoyama

Me gustaría conocer a la bibliotecaria Komachi: una señora que, con oírte murmurar una frase, sabe qué libro recomendarte. Te dará una lista de los libros que necesitas. Y al final, una recomendación extra.

No necesitas nada más. Pero ella te da algo más: una figurita de fieltro. Después de eso, es cuestión de tiempo que empieces a pensar en hacer cambios en tu vida. Suena a magia, pero no lo es, solo debemos confiar en el poder que tienen los libros y en el talento de saber recomendarlos en el momento adecuado, es todo un arte.

La novela se estructura alrededor de cinco historias cuyos protagonistas coinciden, por diversas razones, en la pequeña biblioteca de un centro cívico de barrio. Se trata de sus problemas cotidianos, lo que hace sencillo verse representado y que la propia lectura te motive para renovar algo en tu vida, o simplemente recordarte que estás haciendo las cosas bien (o lo mejor que puedes). Una novela que te ayuda a recibir los cambios sin temor, con la expectativa de que estos puedan traer nuevas oportunidades.

La biblioteca de los nuevos comienzos pertenece a esta nueva tendencia de libros japoneses luminosos y acogedores que llegan a nuestra vida para darnos un abrazo cuando más lo necesitamos. Me ha parecido un entrañable homenaje al poder transformador de los libros, una lectura reconfortante llena de sabiduría.

Ese poder transformador se activa mediante una simple pregunta, planteada una y otra vez por la enigmática bibliotecaria, la señora Komachi. Una pregunta que lleva no solo a los personajes de Michiko Aoyama al borde de las lágrimas, sino también a esta lectora. Una pregunta clave en bibliotecas, en librerías y, tal vez, en la vida en general: ¿Qué es lo que estás buscando?

Alicia Martínez

36è Concurs literari

I ja en són 36, les edicions de la festa de la literatura a Nou Barris! Un any més celebrem una de les cites culturals més importants del nostre districte.

El dissabte 11 de maig vam fer el lliurament dels premis i més de cent vint persones ens van acompanyar en una cerimònia plena d'humor. Aquesta, va ser presentada per l'actor i poeta, Fábulo, acompanyat per dos grans artistes, els Hermanos Placebo.

Les dades confirmen l'èxit d'aquest certamen i ho volem agrair a les persones participants i felicitar a les premiades. Sou imprescindibles per continuar endavant. Comptem amb vosaltres per a l'edició del 2025.

Fem extensiu el nostre sincer agraïment a totes les persones que formen part del jurat. Un treball inestimable. Moltes gràcies!

Les dades:

- **Nombre de participants:** 283 (131 dones i 152 homes)
- **Edats:** de 15 a 30 anys, 43; de 31 a 65 anys, 166; més del 65 anys, 60; sense concretar, 14.
- **Idioma:** català, 125; castellà, 158
- **Procedència:** Districte de Nou Barris, 51; Barcelona ciutat, 151; província de Barcelona, 59; resta de Catalunya, 17; fora de Catalunya, 5.

Foto de grup amb les persones participants premiades

Llista de persones i obres guanyadores

	català	castellà	Narrativa
1r premi	NOM: Joan Company Arpa OBRA: TOTS ELS CAMINS	NOM: Maite Góngora Gay OBRA: PUERTAS	
2n premi	NOM: Cristina Solé Padullés OBRA: L'ANTI-REGAL	NOM: Ignacio Casanovas OBRA: MIRADAS DE CRISTAL	
Accèssit	NOM: Maria Gas de Cid OBRA: DIVENDRES DE PAU	NOM: María Llanos Segura Segura OBRA: CARTA DE RECLAMACIÓN	

	català	castellà	Poesia
1r premi	NOM: Joan Gimeno i Conesa OBRA: AL CAPDAVALL DE L'HIVERN	NOM: Ismael Pérez de Pedro OBRA: EL JUGUETE DEL VIERNES	
2n premi	NOM: Alex Bersano OBRA: D'ALBA D'OLIUS D'UN PUIG	NOM: María del Carmen Gámez Arrabal OBRA: LOS SETENTA	

	català	castellà	Humor
1r premi	NOM: David Martín Pérez OBRA: PRESIDENT!	NOM: Domingo Aragón Oliva OBRA: CAYO Y CAYA	
2n premi	NOM: AGUANTA BERNAT! OBRA: Ramon Grau Sánchez	NOM: Inocencio Pagès Santiago OBRA: EL PASEO	

	Relat fantàstic 	
1r premi	NOM: Fidel Cristóbal Nzeng Nsue Adá OBRA: ASRA	
2n premi	NOM: Miquel Rodríguez Pérez OBRA: UN SECRETO INCONFESABLE	

	Relat gènere negre 	
1r premi	NOM: Berta Capdevila Vinyallonga OBRA: ALGÚ EM VOL MATAR	
2n premi	NOM: Marife Grau Solana OBRA: EN LA CARRETERA	

Bocins de solidaritat

Clavells, cactus, ficus, cintes... Amb il·lusió, l'Anna, decora l'aparador de la floristeria on treballa. La seva feina li encanta: preparar rams, centres de taula, aconsellar sobre plantes i flors i, el més important, els clients destaquen el bon tracte que ofereix gràcies a la seva amabilitat i simpatia.

Les hores lliures les dedica, en bona part, a ajudar els altres. La sensibilitat innata que la caracteritza fa que senti compassió pels més necessitats, pels més dèbils, per tots aquells que se senten sols. Les tardes que té lliures va a una residència on prepara activitats creatives i de memòria per als avis. Compartir una estona amb ells la fa sentir útil i l'omple d'alegria.

Avui és un dia especial. Amb un ram de roses a les mans i una targeta amb un missatge de felicitació, entra a la residència i se'n va cap al primer pis, a l'habitació 115. Una senyora amb els cabells

grisos està asseguda en una cadira al costat de la finestra.

—Anna! Quin ram tan bonic!

—exclama amb un somriure als llavis quan s'adona de la presència de la noia.

—L'he preparat amb molt d'amor per a tu. Per molts anys, ja en són 89!

—Tu sí que vens perquè et surt de dins, perquè m'estimes. Sempre has estat una persona plena de bondat i empatia. Gràcies, bonica— pronuncia amb els ulls negats de llàgrimes.

L'Anna s'hi acosta, li fa un petó i, àvia i neta es fonen en una abraçada.

Núria Lorente

Al abrigo de la noche

Hay noches serenas, de estrellas de plata, de dulces susurros, mullidas almohadas...

Hay noches sin sueños, de fuego y espada, de hambre y sollozos, de frío que mata...

Amor que construye, violencia que arrasa. La noche, inocente, se estremece y calla.

Araceli Chiquilla Mesa

Prova d'amor

Quan ella va trencar aigües estaven discutint per enèsima vegada el tema del nom que li posarien a la criatura que esperaven. En parlaven sovint i arribaven sempre a la mateixa conclusió: si era nen sí que li posarien Ernest, però si era nena no li posarien pas Ernestina. Ella deia que aquell era nom de senyora gran, de tieta soltera, no li agradava gens ni mica per a la seva filleta. Ell es resignava, malgrat que la seva mare en pau descansi es deia així, malgrat que l'havia perduda prematurament quan ell només tenia dotze anys, malgrat que li hauria fet il·lusió que la nena es digués Ernestina, es resignava. Comprenia que a la seva dona no li agradés aquest nom i descartava la possibilitat de fer-la canviar d'opinió. Es consolava pensant que si era nen sí que podria dir-se Ernest, però és clar, no era el mateix. A ella li agradaven altres noms per a una nena, com ara Laura, Anna o Maria. Aquests sí que eren noms moderns i sonors, bonics d'escriure. I ell, enamorat com n'estava de la seva dona, la deixava fer. Quan va trencar aigües, quan aquell líquid premonitori va mullar les calces, les faldilles i el sofà, es van mirar una mica espantats davant d'aquella experiència que se'ls apropava de forma imminent i que esperaven amb il·lusió feia tants mesos.

El part va ser fàcil, ràpid per tractar-se d'una primerenca. Va ser nena, preciosa i sana, un pèl petita i molt viva. Mare i filla es trobaven perfectament i l'alegria regnava en aquella habitació d'hospital públic. Familiars i amics venien a veure'ls i felicitar-los. Ells dos es miraven enamorats i contemplaven embadalits aquella criatura que encara no acabaven de creure que fos seva de veritat.

Un dia abans que els metges els enviessin cap a casa, ell es va apropar al bressol on

dormia la Nena —li deien així perquè encara no tenia nom—, la va mirar amb tendresa i emoció, trobava que s'assemblava una mica a la seva difunta mare. Després es va apropar al llit on descansava la seva dona, li va fer un petó al front i mirant-la dolçament va dir: "Noia, he d'anar al registre civil a inscriure la Nena... quin nom li he de posar?". Ella, plena d'amor, el va mirar als ulls i va dir baixet: "Ernestina... posa-li Ernestina!" i va respirar fondo mentre pensava que ja s'acostumaria a aquell nom lleig i que feia de mal escriure. L'emoció el va trasbalsar uns segons fent-li un nus a la gola. Després, un somriure d'orella a orella li va omplir el rostre i no va caldre que li repetissin la resposta. Va sortir de l'habitació fent un petit saltiró i de poc va anar que topés frontalment amb la infermera que entrava en aquell moment. "Ara mateix me n'hi vaig!" va dir. I la Nena va passar a dir-se Ernestina per sempre més.

Kuendy

Un conte sioux

El gran cap sioux Tatanka Yutanka, més conegut entre nosaltres com a Toro Assegut, el vencedor de la batalla de Little Bighorn¹, no va poder gaudir gaire temps la mel del triomf. Els cares pàl·lides assetjaven la nació índia per totes bandes. No respectaven els tractats de pau, ni els acords de fronteres, ni cap limitació sobre la seva cobdícia.

D'altra banda, les tribus índies no sempre estaven d'acord amb ell o seguien les seves directrius. Sovint el criticaven acusant-lo de ser massa prudent. Lent, deien alguns. Tou, opinaven uns altres.

Potser sí que Tatanka exercia la prudència, però no per feblesa. Era un home valent, però era també conscient de la superioritat tècnica de l'exèrcit dels blancs i sabia que si hi havia una nova guerra els cares pàl·lides vencerien i escombrarien de la faç de la terra una nació, la seva, que mai no havia anat més enllà del neolític.

Tenia raó. El temps va demostrar que la victòria de Little Bighorn només era un fet aïllat i que a llarg termini la balança sempre es decantava a favor dels interes-

sos dels blancs. Estaven més ben equipats i cada any que passava assolien més poder en tots els àmbits.

Un capvespre, fatigat i trist, Tatanka Yutanka clamava al cel demanant al Gran Esperit justícia contra els invasors.

—Oh, Gran Manitú —implorava—, soc vell, queden pocs guerrers i pobrament armats. Com podem prendre revenja sobre els homes blancs?

De sobte, va sentir un tro i una veu que li deia:

—Fidel Tatanka, enterra la destrals de la guerra i ofereix-li a l'home blanc la pipa de la pau.

Tatanka, perplex, va objectar:

—Però Gran Manitú...

La veu va continuar:

—Escolta'm i segueix el meu consell: els agradarà, s'hi aficionaran i el tabac matarà mil blancs per cada guerrer indi mort en combat.

Josep "Pep" Solé Alseda

¹ Aquest topònim sembla una contradicció: és "little" o és "big"? Es tracta de dos rius: el principal és el Bighorn i el "Little" n'és un afluent.

L'aniversari

Quins nervis! 21 anys! La majoria d'edat! Mentre ajudo la mare a posar les estovalles i parar taula, no puc deixar de pensar en el pare. Ara farà quatre anys que va morir en un accident laboral. Treballava d'estibador al port. Li va caure una caixa mentre l'enlairava una grua. El trobo a faltar.

I la mare també; cada sospir fluixet que se li escapa és una alenada de tristor.

Resta poc perquè arribin els convidats. Tinc ganes de veure els cosins, els tiets, els avis.

El tiet, de ben segur, em dirà: "Ets la meva neboda preferida". I jo li contestaré: "Tiet, no en tens cap altra", i riurem els dos alhora.

I l'àvia em preguntarà si tinc 'novio' i jo em posaré vermella i li respondré: "Quan en tingui, seràs la primera a qui li ho faré saber" "Pobre de tu que no ho facis, nena" "No pateixis àvia" "Sí que pateixo, sí, perquè em faig vella i em moriré aviat" "No diguis això...".

Aleshores m'abraçarà i m'omplirà les galtes de carmí.

Quina il·lusió. Després de dinar, anirem al cinema, a veure *La Túnica Sagrada*, amb la Jean Simmons. Que guapa que és! Al Femina, la pel·lícula la passen en un sistema nou, el cinemascop. Una amiga m'ha explicat què és impressionant.

Ja truquen. Deuen ser els avis, sempre arriben els primers.

Però que no funciona el timbre que piquen amb els artells?

Aniré a obrir la porta...

—Però Maria. Què hi fas encara aquí?

—Eh... Res. Pensar.

—Vinga, posa't a la cadira de rodes que et baixo al menjador. La directora de la residència i els teus companys i companyes t'esperen. Ets la protagonista.

—És clar.

—Dona, no es compleixen 90 anys cada dia.

Joan Xuriach Fusté

1r Premi de Prosa en Català - XXIV Jocs Florals per a Gent Gran - Camp d'en Grassot - Vila de Gràcia - El Coll 2024

Asincronia

La cua arribava a la cantonada de la llibreria. En veure-la, quasi cau d'esquena, a ella que no li agradava gens esperar. Va trigar vint minuts a arribar a la porta i deu minuts més fins al taulell on l'autor signava exemplars. El llibre havia estat un èxit i es preveia que aviat sortís la segona edició. Un cop al taulell, ella li va atansar el llibre amb un somriure apocat i ell l'hi va agafar d'una manera quasi mecànica. Li va demanar el nom amb un to impacient mentre obria el llibre i aplanava la primera pàgina. Després, sense pensar-s'ho gaire, va escriure-hi una línia escassa i va signar. Li va tornar el llibre amb un somriure forçat, sense adonar-se que la dona que tenia al davant era la veïna del pis de sota. Ella el va agafar i va girar cua dissimulant el desencís.

No van passar més de tres dies que ambdós es van creuar a l'escala. Ell seguia sense reconèixer-la. Ella va dubtar, però finalment li va confessar que estava llegint el seu llibre, tot ometent el tema de la signatura.

—Aha. —Va assentir ell amb poc interès.
 —Sap? M'agrada molt la cultura clàssica.
 —Va continuar ella.
 —Sí? —Va respondre ell monosil·làbicament.
 —Sí, de fet li estic donant voltes a...

Però no va poder acabar de parlar perquè ell va aixecar el dit amb un gest sobtat i li va dir que l'esperaven per dinar.

—Si de cas, un altre dia continuem la conversa. —Va excusar-se ell.

No cal dir que aquell dia mai va arribar. Ell no va trobar temps i ella va reconduir

el seu despit cap a una de les coses més jo plaents que coneixia, la lectura. I no només llegia llibres amb avidesa, sinó que va descobrir que també els podia escriure. Un any després, la cua ja superava la cantonada amb escreix i feia la volta a l'illa de cases de la llibreria. Ell va quedar bocabadat quan ho va veure. Va trigar quaranta minuts a arribar a la porta i vint minuts més fins al taulell on l'autora signava els exemplars. El llibre d'ella havia desbordat les expectatives i aviat sortiria la quarta edició. En arribar al taulell, ell li va atansar el llibre amb un somriure seductor, que ella no va veure perquè no va aixecar el cap per agafar-lo. Li va demanar el nom amb un to desinteressat i un pèl groller mentre obria el llibre i aplanava la primera pàgina. Va escriure-hi una línia escassa i el va signar. Li va tornar el llibre amb un gest d'indiferència, sense somriure. Ell el va agafar i va girar cua, dissimulant l'empipament. Què més hi podia fer?

Lourdes Roselló

Contemplar el món a través del cinema

Com entenem el món? Com ens ajuda el cinema a percebre la nostra pròpia realitat?

Els fotogrames del setè art ens envolten de somni, d'imaginació, d'art. També els nostres conflictes íntims i pensaments poden ser emulats amb imatges evocadores que ens parlin de transcendència, espiritualitat o perplexitat.

La paradoxa d'aquest món hiperconectat i la solitud, l'individualisme exacerbada que ens atrapa enmig de la multitud és una realitat, representacions vàlides emmarcades en una ficció en la qual es basa el nostre univers; avinences i desavinences que sovint no controlem.

Aquesta faula inversemblant, poètica, atzarosa i extraordinària com la que van viure Bob i Charlotte a *Lost in Translation*, ens meravella en la seva dimensió bella i trista alhora.

El cinema per endinsar-nos també en la dimensió més filosòfica i, perquè no, absurda i enigmàtica de la vida mateixa. Un clàssic cinematogràfic ple d'humor surrealista i intel·ligent com *La vida de Brian* ens convida a filosofar sobre la religió, els polítics, les classes socials, l'imperialisme o la crítica a la societat, sovint classista i injusta.

El cinema és, per tant, un instrument poderós per conèixer i entendre el món, per observar-lo amb perspectiva i relativitzar amb els veritables eixos de la condició humana.

L'amor, la idíl·lica concepció dels sentiments que perduren en el temps, la mort

o la poderosa voluntat humana que transcendeix, són algunes de les incògnites més apassionants de la vida sota la mirada cinematogràfica. *Interstellar* ens convida a ser viatger en el temps i ser capaços de percebre i entendre les poques coses per les quals val la pena lluitar. Present, passat i futur com un trencadís de vida. El cinema com a sublim ofrena i joia.

Beatriz Álvarez

Taller de haikus

Madera, grano,
por las ranuras entran
lluvia y gorgojos.

Àngels Olivar Campo

Vuelvo el espejo
de cara a la pared.
¡Hoy no me aguanto!

Lola Gómez

De matinada,
breus ocells enlairant-se:
Amors que ja han mort.

Kuendy Marsà

Pasa un instante
Espacio de puntillas
... ya es otro instante.

Elisabet Prades

Quan vells fantasmes
embogits de rancúnia
t'assaltin l'ànima,
retorna al principi.
Imagina't un tanka.

Joan Xuriach

La voz del agua-
me sigue y me persigue
bajo el paraguas.

Domingo Aragón

Hojas caídas
en un lago turquesa.
Leves veleros.

Alicia Martínez

*Grup de Haiyines de Torre Llobeta
Coordinat per Domingo Aragón Oliva*

El racó del haiku

Raigs

Un raig tremolós
Traspassa el pètal obert
De la magnòlia

La cuca de llum
Rajos verds que il·luminen
La nit del jardí

Tot és silenci...
A la fosca de la nit
Un raig de lluna

Per una escletxa
de la vella finestra
Un raig d'albada

Xael

El día después

¿Qué hacemos aquí fuera?
Logramos, sin saberlo, el salto en el vacío
que nos llevó al país en que el tiempo no existe.

No sé cómo llegamos.
Pero sé que tuvimos las llaves del jardín,
que el reloj no tenía manecillas, que...

¿Cómo fuimos capaces de avenirnos
a las horas medidas,
a tener hambre y sueño?

¿Cómo nos encontramos,
otra vez,
con la puerta cerrada en las narices?

Columpiándose al borde de una duda,
un ángel vengativo
nos responde que hemos sido probados
y dimos la respuesta equivocada.

Lola Gómez

Mi cuerpo es

El passat mes de març, durant dues tardes de dijous, algunes dones del centre cívic ens vam reunir per parlar i reflexionar sobre la relació que tenim amb el nostre cos. Vam compartir les nostres experiències, escoltant-nos, amoixant-nos... Tot plegat donant valor a les intervencions de totes i construint un coneixement i un aprenentatge col·lectius.

Un bon exemple d'això és el poema que vam crear entre totes les participants, que està compost per les diferents frases i reflexions que cadascuna vam escriure sobre el nostre cos. Coneixement i art construïts conjuntament!

Júlia Tutusaus

Mi cuerpo es...

Como una caña de bambú flexible,
con fuerza para seguir adelante,
es natural ya si lo siento
como ramas de árbol
que aguanta todos los vientos,
Imperfecto, pero es mío,
Es amor por el mundo
un conjunto de emociones
Ligero y pesado
cálido y frío
bello y no tanto
es mío y único
Un refugio abierto para descansar
armónico con las olas del mar
es belleza y alegría
como mar descontrolado
Frágil, pero me lleva a todas partes
aprendiendo a caminar de nuevo
como volcán activo y a veces no
sencillamente mío
Raíz, tronco y ramas
emociones como pájaros en vuelo
Una gota más en el océano que somos.

Foto amb algunes de les persones participants.

Poema col·lectiu

creat a la Trobada de Dones de Torre Llobeta

Secretos

Nora

Escribiré sobre los secretos
que te arañan con culpas
con los grandes silencios.
Y la vida oculta,
esa que se ha ido,
que ha desaparecido.
Los secretos se guardan
en la caja del alma
esos que jamás
se transforman en palabras
esos que se duermen.
Debajo de la almohada
esos silencios
que se vuelven lágrimas
esas culpas que golpean
que te deshacen, te torturan
te sacan sangre
cuando se abre la noche
cuando la oscuridad te despierta
y te niegan la luz
y te dejan aún entera.

Elisabet

Cuando llega a mis manos un secreto
Lo lavo lo tiendo
Lo plancho y lo pliego
Lo subo a la buhardilla
Y lo dejo dormido en una cajita
Para que descansa junto a sus hermanos
Pero alguna vez abro la ventana
Y un rayo furtivo
Despierta su sueño
Travieso el secreto se monta en su halo
Mientras escapa
Lo miro y pienso
“Quién fuera tú para salir volando”

***Incels*, los hombres que odian a las mujeres**

Se esconden en los foros de Internet, donde dan rienda suelta al odio y al desprecio que sienten por las mujeres, pero también se encuentran cada vez más abiertamente en las redes sociales más comunes.

La palabra *incel* proviene del inglés y es el acrónimo de involuntary celibate. Son los célibes involuntarios. Los expertos nos dicen que se trata en su mayoría de hombres jóvenes que, frustrados por su incapacidad para tener relaciones sexuales con mujeres, convierten ese fracaso personal en un peligroso sentimiento de rabia, rechazo y rencor hacia el sexo opuesto, las mujeres. Dentro de la llamada *manosfera* (el grupo de cibercomunidades unidas por un interés común de los hombres frente a las mujeres) los *incels* se han convertido en la comunidad más importante. Desde sus foros las culpan de su falta de sexo, pero también de todos sus males, en general. Y su respuesta es el acoso y la violencia hacia ellas en la vida real.

Acusan a las mujeres de ser superficiales, de buscar en un hombre solo los aspectos físicos y económicos para lograr un estatus social que solas serían incapaces de conseguir. Las desprecian porque a ellos los ignoran, privándolos así de unos derechos sexuales que les corresponden por naturaleza. A primera vista, estos argumentos podrían parecer infantiles, pueriles y, por tanto, inofensivos. Pero eso no es así. Es un lenguaje muy peligroso por su misoginia, su antifeminismo y su aversión a las mujeres.

Muchos de los *incels* concentran su argumentación, sobre todo, en el antifeminismo, ya que consideran que el movimiento por la igualdad y los derechos de las mujeres es una inmensa amenaza para los derechos de los hombres, en general, y para su masculinidad, en particular. Consideran que la soledad de los hombres, su infelicidad y su derrota son la consecuencia directa de la libertad de

las mujeres. Por eso, muchos grupos de *incels* celebraron abiertamente en las redes sociales la victoria de los talibanes en Afganistan, ya que ese suceso provocó la pérdida total de los derechos civiles y humanos de las mujeres afganas.

La comunidad de los *incels*, no solo se queja, no solo se lamenta y se lame las heridas, no solo amenaza o insulta a mujeres reales que destacan por su trabajo o posición y ven su vida convertida en un infierno. Muchas veces van más allá, mucho más allá. Es una cultura del odio hacia las mujeres que reivindica en las redes sociales su derecho al sexo y que ya ha costado muchas vidas. Si bien existen *incels* que son lo que hoy en día se denomina “lobos solitarios”, en realidad son una comunidad muy bien organizada que se esconde bajo perfiles falsos en foros y redes sociales y que a lo largo de los últimos 10-15 años han agredido o asesinado a más de 100 personas. Y estos agresores son vitoreados, aclamados y convertidos en héroes en los foros de los *incels*.

También intentan asegurarse su futura existencia y la supervivencia de su odio dedicándose a captar, convencer y radicalizar a chicos jóvenes en las redes sociales para sembrar en ellos la semilla del odio que sienten por las mujeres. Y tienen un cierto éxito entre los más jóvenes, gracias a los cuales logran engrosar su número de seguidores y convencidos.

Todavía estamos a tiempo de invertir la situación. Todavía estamos a tiempo de contrarrestar su odio y su veneno. Todavía estamos a tiempo de convencer a las generaciones venideras de que la sociedad será feminista o no será. Pero tenemos que ponernos en marcha, la sociedad y las autoridades. Nos jugamos nuestro futuro como sociedad libre e igualitaria.

Esther Poblete López

Torre Llobeta sobre rodes

Visita al Mas Miró i calçotada a Mont-Roig del Camp

El passat 1 de febrer, el Grup de Dones en Forma de Torre Llobeta vam anar a Mont-Roig del Camp.

Vam passar un dia fantàstic ple de ganes de trobar-nos, com sempre, i d'apropar-nos a la terra que va inspirar el pintor Joan Miró.

L'equip de Torre Llobeta ens va preparar una visita a la gran masia de la família Miró, on l'artista va fer construir el seu primer taller. Allà hi va passar quasi tots els estius de la seva vida.

La guia del Mas ens va fer un recorregut per totes les estances de la casa donant-nos les explicacions corresponents, cosa que ens va fer immersir en el temps i, així, vam poder fer córrer la imaginació endinsant-nos en la vida del nostre genial pintor. Vam relacionar l'espai i el paisatge dels voltants amb algunes de les seves obres i vam entendre millor el procés del seu treball.

Després d'aquesta interessant visita, vam anar a dinar a la coneguda Casa Félix, a Valls, on ens esperaven per gaudir un cop

més d'una boníssima i abundant calçotada, amb el bon tracte que com de costum rebem, i amb ball inclòs després d'haver omplert la panxa.

Un dia complet i màgic en conjunt, sempre amb experiències plenes de sorpreses agradables i bon ambient que entre tots aportem.

De nou, vull donar les gràcies a tots els que ho van organitzar i ho van fer possible!

Isabel Maria Cabrera Llumà

I també, Laura Torres va voler compartir amb nosaltres un poema de la seva experiència viatgera, aquesta vegada de la sortida de les Dones en Forma de Torre Llobeta per terres navarreses, que va tenir lloc els primers dies d'abril.

“Per Navarra viatjant,
voldria congelar el temps
i conservar aquests moments
perquè sé que fugiran...
Però em consolo pensant
que sempre viuran en mi
els tindrà a la meva ment
i, amb el record, tornaran!”

Laura Torres

Dos amics i un trio

Moscou, vigília de Nadal de 1874. Reunió d'amics, tots músics. Txaikovski es presenta amb el manuscrit sota el braç per a la primera audició del *Concert número 1 per a piano*. Entre ells, els germans Nikolai i Anton Rubinstein, el qual, l'any 1866 va fundar el Conservatori de Sant Petersburg per suggeriment del seu germà. Hi ha expectació. Acaba el primer moviment, brillant, per a virtuoses de l'instrument, grans contrastos dinàmics, una forma un pèl fora de la línia clàssica. Mutis total.

Finalitza el concert. Txaikovski es neguiteja, vol opinions, sobretot del seu amic i valedor des de fa temps, Nikolai. Per fi explota: "música intocable, sense forma musical, acords inconnexos...", segons testimoni de l'autor en una carta a la seva protectora Mme. Von Meck. Nikolai, pianista excepcional de gran prestigi, li proposa canvis per incorporar-los al seu repertori, cosa que el compositor no fa, i Nikolai rebutja interpretar-lo. De moment. Anys més tard serà l'interpret i defensor més exaltat del concert.

A Europa bufaven els vents de *L'obra d'art del futur* (1849), on Wagner era el visionari que ens oferia l'obra d'art total i els espectadors sortien trasbalsats al rebuf de *La Walkíria*, estrenada a Munich el 1870. Listz i els seus deixebles passejaven el seu virtuosisme per les sales de concerts de tota Europa amb l'energia dels anys de la febre romàntica. Un d'ells, Hans Von Bülow, gran pianista i director d'orquestra, coetani i entusiasta de la música de Txaikovski, creuaria el seu destí amb el del famós concert.

Serà Von Bülow qui durà a terme l'estrena del concert, ell mateix al piano, precisament en la gira que faria als EUA, concretament a Boston, el 25 d'octubre de 1875, deu mesos després d'acabar la partitura. Èxit triomfal i camí aplanat perquè la música de Txaikovski sigui re-

coneguda i admirada en aquest país. Dos anys abans de la seva mort, el 1891, va inaugurar el Carnegie Hall de Nova York, dirigint la seva *Marxa eslava*.

Inesperadament, el 23 de març de 1881, Nikolai mor a París. Txaikovski és a Roma escrivint un trio amb piano, sonoritat que no li agradava gens i que Mme. Von Meck feia temps que li demanava, i que acabaria a finals de gener de 1882. El primer aniversari de la mort d'en Nikolai, el 23 de març, s'interpreta en una sessió privada al Conservatori de Moscou el *Trio amb piano en la menor, op. 50*, dedicat a un gran artista, el seu amic Nikolai. Enviat als seus editors, exigeix que per a l'estrena la interpreti al piano el seu alumne Sergéi Tanéiev, continuador de l'escola russa de pianisme iniciada pels germans Rubinstein: Skriabin i Rajmáninov entre els seus alumnes.

Vull pensar que una profunda amistat i respecte van estar presents durant les seves vides respectives, malgrat els desencisos i els vents de cua que encenien les emocions de la vida amb la música d'uns artistes excepcionals. Diferents visions de com expressar allò que mou els nostres afectes, el que ens fa entrar en freqüència i, en acabar, només resta el silenci.

Manuel Bravo Gil

Torre Llobeta. La masia desitjada 2a part

L'any 1877 s'inicia un nou període que arribarà gairebé fins a l'actualitat. Aleshores, Josep Comas-d'Argemir treballava per a la societat de tramvies, fet que el va dur a dissenyar el traçat per on havia de passar el tramvia. També va ampliar la seva finca en comprar terrenys de la Torre dels Pardals i de Can Sabastida amb la finalitat de crear una nova urbanització, tot i que la mort li arriba el 1907, quan només havia venut 8 parcel·les.

Els seus fills, Santiago i Lluís Comas i Serrallonga, l'any 1910 per Reial Ordre aconseguen que se'ls accepti utilitzar els dos cognoms del pare com un únic cognom, i així passen a dir-se Santiago i Lluís Comas-d'Argemir i Serrallonga. Ells desitgen conservar Torre Llobeta com a segona residència i, el 1928, durant la dictadura de Primo de Rivera, venen la resta de l'heretat a la Junta Mixta d'Urbanització i Aquarterament de Barcelona, que hi planifica la construcció d'una caserna militar.

L'any 1933, instaurada la Segona República, es descarta el projecte i el ministeri proposa el traspàs de la finca a l'Ajuntament de Barcelona, el qual posa sobre la taula la urbanització d'un gran parc municipal, però les reivindicacions veïnals forcen que el 2 de juliol de 1936 s'accepti la construcció d'una escola per al barri. Malauradament, setze dies després comença la Guerra Civil, que ho paralitza tot fins l'any 1945, quan els militars venen la resta de Torre Llobeta a l'Ajuntament de Barcelona. Aquest nou ajuntament franquista desestima el projecte de l'escola i del parc i l'any 1948 aprova l'edificació del polígon d'habitatges de Torre Llobeta. L'escola Joan Maragall, ara Institut Manuel Carrasco i Formiguera, no es construeix fins al 1960.

Posteriorment, el consistori planifica la rehabilitació de la masia i, a partir de l'any

1969, inicia una sèrie de petites restauracions parcials per salvar Torre Llobeta, ja que es tracta d'un edifici catalogat, que s'allarguen fins al 1978. En aquest any, els germans Comas-d'Argemir i Carreras demanen un certificat de la catalogació de Torre Llobeta, ja que la família seguia pagant els impostos municipals.

L'any 1979 s'inicia una nova rehabilitació i el 1980 l'Ajuntament redacta un informe acusant els veïns d'entrar i robar objectes de l'interior reiterant que la masia és propietat municipal. El 26 d'abril de 1981 l'Associació de Veïns entra a Torre Llobeta i s'hi instal·la fins que l'Ajuntament hi envia la Guàrdia Urbana i en són expulsats. En aquest moment, l'Ajuntament comença un procés de rehabilitació i, així, el 18 de desembre de 1983 s'inaugura el centre cívic i el 15 de gener de 1986, la biblioteca. La batalla judicial continua fins que una nova sentència judicial torna a donar la raó a la família Comas-d'Argemir i condemna l'Ajuntament a l'obligació de pagar un lloguer als legítims propietaris, en aquest cas l'havia de rebre Concepció Comas-d'Argemir i Argüello. Com a conseqüència de la sentència, el consistori posa en marxa un expedient d'expropiació per quedar-se de forma definitiva amb Torre Llobeta.

Aquest procés s'allarga uns quants anys fins a l'expropiació del 2020. Ara que Torre Llobeta ja és municipal, l'Ajuntament hi ha previst una nova reforma. No sabem els anys que passaran fins que es dugui a terme, però el que sabem de ben segur és que encara ens queden moltes incògnites per descobrir de la seva apassionant història.

Jordi Sànchez i Ruiz
President de l'Arxiu Històric
de Roquetes-Nou Barris

Sopa de letras

A	P	S	I	K	N	I	C	A	B	A	L	A	C	U	F
L	O	G	V	U	A	T	O	L	I	F	U	B	E	P	O
L	K	A	N	E	J	N	E	R	E	B	K	J	I	Z	D
O	H	S	L	I	N	B	I	O	V	C	O	J	R	O	Y
B	U	I	G	C	O	U	G	S	Y	E	H	A	I	P	E
E	I	Z	A	N	A	H	O	R	I	A	R	U	C	R	S
C	X	O	I	W	U	C	R	U	T	K	O	S	G	E	P
A	P	A	P	U	G	I	H	K	U	S	I	F	T	A	A
K	T	C	U	K	O	M	I	O	P	A	G	E	O	H	R
O	E	P	E	M	B	U	T	E	F	X	J	O	K	I	R
G	A	B	R	O	L	N	I	Z	R	A	E	P	S	J	A
I	T	O	R	P	E	T	N	A	S	I	U	G	E	M	G
Q	A	K	O	I	V	F	O	M	E	J	L	E	R	F	O
U	T	O	M	A	T	E	B	I	N	U	Z	H	O	D	I
L	A	I	T	B	U	G	I	C	O	L	I	F	L	O	R
O	P	M	U	N	J	A	R	Y	E	G	Q	U	V	Z	A

Sudoku

				2			5	
		6		5		7		
	2			1			8	3
	6					1		
7			1		6			4
2	1		5		8		7	6
		2		6		3		5
	5		4		3		1	
	3	1	2		5	8	6	

Una propuesta de
Rufino

En el recuadro se encuentran quince nombres de hortalizas. Se pueden leer de izquierda a derecha y de derecha a izquierda, de arriba abajo, de abajo arriba y en diagonal.

LECHUGA - BERENJENA - ZANAHORIA - PIMIENTO - TOMATE
PATATA - PUERRO - ESPARRAGO - COLIFLOR - ALCACHOFA
BONIATO - GUISANTE - CALABACIN - AJETES - CEBOLLA

Solución a la propuesta de *La Veu de Torre Llobeta* núm. 81

Sopa de letras

M		C		U	G	A	N	D	A
A	I	L	E	G	R	A			N
R					S	E			G
U			E		I	R			L
E		N		D					A
C	E			N	E		N		
O	G	A	N	A	U	S	T	O	B
S	A	I		Q	R		I		
L	N		I	U			O	A	A
E		B		B			I	P	I
K		M				B			L
S	U	D	A	F	R	I	C	A	I
Z					M				A
O				A					M
M	A	U	R	I	T	A	N	I	A
									S

Sudoku

4	5	1	6	2	8	7	9	3
6	2	3	4	9	7	5	1	8
9	8	7	5	1	3	2	6	4
3	7	9	1	6	4	8	2	5
2	1	6	8	3	5	9	4	7
5	4	8	9	7	2	6	3	1
8	6	4	3	5	9	1	7	2
7	9	5	2	4	1	3	8	6
1	3	2	7	8	6	4	5	9

Una sencilla receta

La comida de fusión puede ser una divertida aventura culinaria. Hoy vamos a probarlo mezclando una sencilla comida casera con música inspiradora.

Empezaremos con una crema de verduras, es ideal para calentar el cuerpo cuando regresas de un exterior frío o de un día inhóspito. Borodin y su *Nocturno* invitan a evocar paisajes de hielo y tundra, son un buen acompañamiento mientras cortamos y ponemos en una olla la cebolla, el calabacín, las zanahorias, los puerros, la chirivía y un trozo de raíz de jengibre. Y ahí los dejamos, hirviendo entre cálidas y brumosas estelas de vapor.

Como plato principal, una elección económica y exquisita puede ser pollo a la miel con romero. Doraremos unos ajos en aceite de oliva y una balada inolvidable de Scorpions, *You And I*, hasta que queden tiernos. Ya se sabe que para enternecer algo, no hay nada mejor que las baladas de los rockeros infames. Retiramos los ajos y sofreímos una cebolla picada con esa paciencia sensual y amorosa de los que invocan a la lentitud para hacer grandes cosas. Para ello, recomiendo una suave cadencia de soul: Aretha Franklin con su *Ain't No Way*, su desesperado *Call Me* y un poco de *Georgia On My Mind* interpretado por Ray Charles son un buen aderezo. Cuando la cebolla y nuestra alma se hayan pochado suficientemente, las reservamos en un cuenco aparte.

En ese mismo aceite sellaremos el pollo troceado a octavos. Lo sazonaremos con dos arias maravillosas: *Casta Diva*, de la ópera *Norma* de Bellini, y la *Morte d'amore* de *Tristán e Isolda*, de Wagner; ambas son apropiadas para que el pollo quede en su punto.

Antes de escuchar la *Morte d'amore*, llenad un vaso con whisky y otro con un bourbon de buena cosecha. El whisky se lo echáis al pollo junto a la cebolla, los

ajos, dos ramitas de romero y una cucharada colmada de miel. El bourbon os los bebéis para sobreponeros a ese dramático final de la muerte de Isolda. Una vez recuperados, dadle el punto de sal, lo tapáis y lo dejáis a fuego lento durante una media hora. Mientras, relajaros con algo sosegado, Chris Stapleton con su *Tennessee Wiskey* y algo de Bob Dylan como *Knockin' On Heaven's door* son magníficos para que vuestro corazón vuelva a latir con normalidad.

No olvidéis echar un vistazo a las relegadas verduras, que entre velos de niebla y confusión esperan ser rescatadas. Batidlas hasta conseguir una crema fina, echad una pizca de sal, otra de pimienta, un chorrito de aceite de oliva y un poco de *Bad Things*, interpretada por Jace Everett. Obtendréis una crema succulenta.

Ese día la cena debería ser ligera. Una tortilla a la francesa con una pizca de orégano, sal gorda y Stan Getz en el saxo interpretando su sublime *People Time* es una opción liviana y saludable. El saxo es un instrumento perfecto para escuchar al anochecer, con una copa de vino y un poco de desvarío.

Si, además de esta extensa jornada culinario-musical, tenéis la dicha de disfrutar de una noche de sexo glorioso, podríais prolongarlo hasta el amanecer compartiendo las tostadas del desayuno con un clamoroso *Oh, Happy Day*.

Alicia Martínez

Arriba l'estiu

El 4 de maig vam fer l'excursió dels voluntaris i voluntàries de Torre Llobeta, enguany vam anar a Vilafranca del Penedès. Va ser un dissabte preciós, després de dies de pluja i fred, vam tenir un dia esplèndid, amb una temperatura ideal i un cel blau i lluminós.

Vam arribar a Vilafranca que semblava un envelat: els carrers més centrals plens de parades del mercat. Tot eren fruites, verdures, roba i tota mena d'estris penjant com garlandes per tot arreu. Fins i tot hi havia conills, gallines i el famós gall de pota blava del Penedès, tan anomenat per aquelles terres que pels volts de Nadal fins i tot li dediquen una fira.

Fent un passeig vam arribar a la Basílica de Santa Maria i allí ens vam dividir en dos grups, uns amb en Manel i la Lola i els altres amb la Cèlia, per visitar la Casa de la Festa, on vam veure un vídeo que ens explicava les característiques de la festa major, que comença el 30 d'agost, dia de Sant Fèlix, patró de la Vila. Focs artificials, traques i correfocs; els castellers, els falcons, els dansaires, el ball de bastons, les sardanes, tot eren colors i alegria en aquella representació vista en una pantalla gegant. Tot seguit, en un altre pis, els protagonistes, gegants, capgrossos, dracs, l'àliga i

molts personatges més són allà dormint i esperant els dies de xerinola.

Una bona passejada i, naturalment, un vermutet amb bona companyia fins a l'hora d'anar a Cal Joanet. Vam dinar amb harmonia, converses i bons aliments, rematat amb un brindis i ballaruga al pati, tot ple-gat amb molta alegria i ganes de festa per part de tothom.

Va ser un dia perfecte i un bon comiat de curs. Ara comencem a fer plans per al setembre, que, si tot va bé, ens retrobarem per anar a Puigcerdà, a celebrar la Mercè a l'hotel El Prado.

Com sempre, us desitjo un bon estiu, espero que descanseu, o... i que gaudiu de les vacances.

També, com és habitual, us vull donar les gràcies, tant a l'equip de voluntaris i voluntàries com a totes les persones que freqüenten Torre Llobeta. Totes i cadascuna de vosaltres sou imprescindibles per a la bona marxa d'aquest projecte que tenim entre mans.

Fins aviat i recordeu: entre tots i totes ho fem possible!

Àngela Riambau

Associació Voluntaris de Torre Llobeta

Un maestro singular

En noviembre del pasado año se estrenó en la Seminci de Valladolid la película dirigida por Patricia Font, *El maestro que prometió el mar*. El film rescata la historia de Antoni Benaiges, un joven maestro de Montroig del Camp, Tarragona, que tras la instauración de la Segunda República Española, ejerció su profesión en Bañuelos de Bureba, Burgos, un pequeño pueblo de alrededor de 200 habitantes, sin agua corriente, electricidad ni carretera.

Antoni, que durante sus estudios de Magisterio y sus prácticas como interino en Vilanova i la Geltrú había conocido y admirado los métodos del pedagogo francés Celestin Freinet, se propuso hacer de su escuela un verdadero espacio de formación para la vida. Para motivar a los niños compró de su bolsillo una pequeña imprenta y les enseñó como utilizarla para componer las palabras letra a letra. Así, los chiquillos mientras creaban sus propios cuadernos de clase, se expresaban libremente y aprendían a pensar. Esos cuadernos eran una especie de diario de la vida en los que cada niño intervenía por turnos, y que intercambiaban con otras escuelas seguidoras del mismo método freinetista, para que la visión de los pequeños se ampliara y su propia curiosidad les hiciera crecer.

Sólo dos cursos pudo Antoni Benaiges aplicar este método con sus alumnos; durante ese periodo la escuela fue un foco maravilloso de libertad, creatividad y cooperación. En el curso 1935-1936 iniciaron una revista de parvulario, de nombre *Recreo y El mar* (al que el maestro les había prometido que les llevaría ese verano) y *El retratista* (con una fotografía

de grupo en la puerta de la escuela en la cubierta).

Pero esos aires de libertad y apertura de mentes despertaron los recelos en una pequeña comunidad tan cerrada. El cura del pueblo se convirtió en su enemigo declarado e intrigó cuanto pudo para perjudicarlo.

Antoni Benaiges, aquel maestro singular, había prometido a sus alumnos que en el verano de 1936 les llevaría a conocer el mar a Montroig, su localidad natal. No pudo cumplir su promesa. En la mañana del 19 de julio, primera jornada de la Guerra Civil, fue detenido, apaleado y paseado por las calles de Briviesca en una camioneta descubierta. Esa misma noche lo fusilaron.

Con su muerte y todo el horror de los acontecimientos que siguieron a la sublevación militar del 18 de julio, quedó rota para siempre la esperanza de aquellos niños, simbolizada por el mar que nunca vieron. La suya y la de todo un país que se sumió en un largo periodo de miseria material y espiritual.

Lola Gómez Carrascal

Benditos libros

Los libros son espejos: sólo se ve en ellos lo que uno ya lleva dentro.

Carlos Ruiz Zafón

Hace ya más de veinticinco años en el Centre Cívic Torre Llobeta, los martes de 17.30 a 19 horas, un grupo de mujeres nos reunimos para compartir un tiempo de lectura y reflexión. Leemos juntas y eso se convierte en un acto que va más allá de lo intelectual pues casi siempre apela a nuestras emociones. Es una invitación a sentir: ternura, alegría, miedos, rabia, enfado y también tristeza. Simpatizamos con algunos personajes, incluso llegamos a quererlos, a otros los detestamos. Nos reímos y a veces lloramos. Casi siempre viajamos a otros tiempos y lugares, insólitos, lejanos. Conocemos otras culturas, diferentes maneras de sentir y expresarse.

Benditos libros, ellos nos animan a detenernos, buscar un lugar cómodo, buena luz y silencio para así conectar con el pla-

cer de leer. También podemos hacerlo en el tren, en el metro, en un parque y en los mil lugares que seamos capaces de imaginar, pero sobre todo, en Torre Llobeta. Si quieres, nos vemos en octubre, que volvemos a empezar con nuestra tertulia.

Y recuerda: lee porque te gusta. Lee como puedas y quieras, pero hazlo. Lee lo que te apetezca. Y como dice el escritor francés Daniel Pennac, si finalmente el libro elegido no te gusta, puedes dejarlo, hay miles esperándote. ¡Buen verano y como siempre te deseamos muchas y buenas lecturas!

Tertúlia Llegim i comentem

Associació de Dones en Forma de Torre Llobeta

El multífer

La desforestació, el canvi climàtic i la cerca de nous espais per viure han fet que moltes espècies animals hagin desaparegut tal com les coneixíem i n'hagin sorgit de noves, autèntics monstres genètics que s'han adaptat a un nou hàbitat. Us presento una de les més increïbles mutacions, fruit d'uns aparellaments no explicats pels científics: el multífer.

El multífer és una subespècie dels quadrimals (animals formats per l'encreuament de quatre espècies diferents). El cap i el coll són de coala; el cos, de jaguar; el plomatge i les potes són de flamenc; finalment, la cua és d'un peix, probablement d'una subespècie de l'esturió.

Els pocs multífers que s'han vist fins ara s'han descobert a les planes centreamericanes on aconseguen l'aliment. Són bàsicament herbívors; pasturen tant l'herba dels prats com la dels llots dels bassals o llacs poc profunds.

La necessitat de supervivència ha fet que hagin adquirit les principals habilitats característiques de cadascun dels seus predecessors i les hagin adaptat a les noves exigències ambientals.

El multífer és un animal de reaccions imprevisibles. De l'aparença dòcil del seu rostre d'osset de peluix, al caràcter esquerp del jaguar; i de l'elegància i la calma del flamenc, a l'esquívola presència del peix. Un poti-poti que fa que no sigui aconsellable apropar-s'hi ni tan sols per fotografiar-lo.

El seu futur com a espècie sembla assegurat. La capacitat de reproduir-se sexualment és un altre dels miracles naturals que els biòlegs no han pogut explicar. Resulta que, segons l'època de l'any i les condicions de l'entorn, són capaços de fresar els ous al fons dels aiguamolls, parir una cria a l'empara d'un cau o pondre ous en un niu.

Potser no en som conscients, però amb els nostres actes d'egoisme existencial, estem propiciant una regressió de la diversitat i puresa animal. Estem creant els nous monstres d'un futur juràssic.

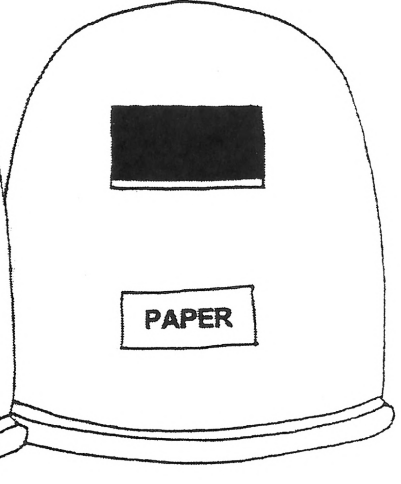
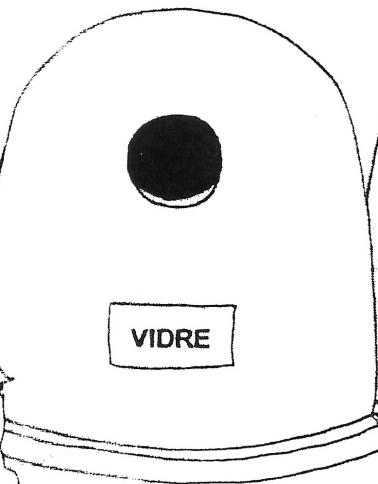
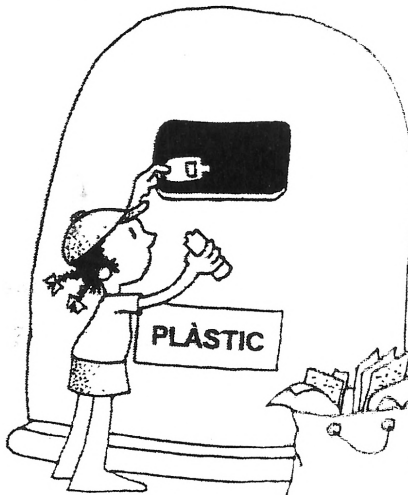
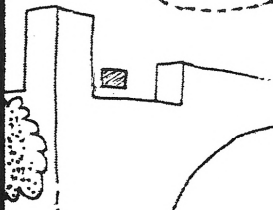
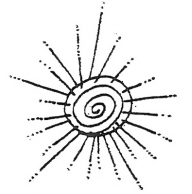
Josep Bartolomé

HUMOR EN BROMA

Por:
GUAMPIRO

*Bons
exemples*

LV Activitats del CC Torre Llobeta

agenda juliol 2024

Presentem la programació d'estiu del centre cívic, activitats per gaudir a l'hora de la fresca, i n'hi ha per a tothom!

Si t'agrada ballar, escoltar música o veure un bon espectacle d'humor, aquí ho trobaràs.

Vine a passar els capvespres amb nosaltres i segur que t'ho passaràs molt bé!

EXPOSICIÓ

Del 5 de juliol al 23 d'agost

"Tot va començar amb un curs de dibuix"

Una mostra en què la vida, el color i un xic d'humor es donen la mà.
Obres d'Alberto Usón
Inauguració divendres 5, a les 19 h.

Dijous 4, a les 19 h

DIJOUS EN COMPANYIA

Concert d'estiu

HAVANERES A LA FRESCA

A càrrec de la Coral Cantem,
dirigida per Luz Marina Díaz
Convidada: Coral Trinitat Vella

Divendres 5, a les 20.30 h

JULIOL A ESCENA!

Bar Tabú

Espectacle d'humor i improvisació, en què riem d'aquelles prohibicions socials o pròpies que ens acompanyen cada dia.
A càrrec d'Hermanos Placebo
Espectacle en castellà

Dijous 11, a les 19 h

DIJOUS EN COMPANYIA

Màgia

Magologuista

Un espectacle ple de trucs de màgia i molt d'humor. Somriures assegurats i un munt de sorpreses amb la màgia que es desplegarà davant dels vostres ulls.
Veureu de prop coses impossibles.
A càrrec de Vincent Vegas

Divendres 12, a les 20.30 h

JULIOL A ESCENA!

Ball

Expressió corporal i danses urbanes africanes

El grup ComboNation és una combinació de nacionalitats i estils de dansa, i amb ells farem un taller de danses africanes obert a tots els públics i nivells per conèixer diferents estils de ball: per acabar ens faran una petita exhibició.
A càrrec de ComboNation

Dijous 18, a les 19 h

DIJOUS EN COMPANYIA

Cinema i crispetes

Deixa't sorprendre amb una *pel·li* per no parar de riure.
Dinamitzat per l'equip del CC Torre Llobeta

Divendres 19, a les 20.30 h

JULIOL A ESCENA!

Concert

De los jardines

Gaudeix d'un vespre a la fresca amb un vibrant concert de flamenc fusió, en què la passió del flamenc s'enllaça amb ritmes moderns.
A càrrec de De los jardines

Bon estiu!

